

את וסתן להקדים שלשה ימים או לאחר שלשה ימים ואחר כך חוזרות למקומן. ואותן הימים שהן עתה שניים לוסת כבר היו לה הראשונים ונעשו עיקר וסת. הלכך אין לנו אלא כלשון האחרון ששהא צריכה עקירה שלש פעמים לכל ימי הוסת. וכן הדעת מכרעת.

אבל למיחש לדם טמא ודם טהור ולמיחש לספק טועות בחשש וסתות להא ודאי לא חיישינן לא בוסת קבוע ולא בוסת שאינו קבוע. וזה הוא הדרך הנכון בעיני ובלא מכשול כענין שנא' (ישעיה נז, יד) סלו סלו פנו דרך הרימו מכשול מדרך עמי.

3. השגות הרז"ה סימן א אות יא

יא. עוד כתב הלכך הו' להו כל ימי העונה כיום אחד ושעה אחת, ואפילו לר' יוסי דמיקל בעונות הוסתות, בשעת הוסת מודה דחיישא.

והא איהו הוא דכתב ברואה ראייה מרובה מתוך הנץ החמה עד לאחר הנץ החמה דבתר תחלת ראייה אזלינן ואסורה בלילה ומותרת ביום, ואם הכל כשעה אחת הרי זו אסורה בין ביום ובין בלילה, ואפילו לר' יוסי וכו"ש לר' יהודה. וואם אנו חוששין לכל הנשים לשופעת ומדלפת אזיל ליה שיעוריה דרבא דאמר (נדה סג ב) וכמה עונה, הואיל והכל כשעה אחת הרי כל הנשים אסורות יום ולילה ויותר מהמה.

אלא ודאי שאין לחוש אלא לתחילת הראייה, ומכאן ואילך דמים שבתוך ימי נדתה הם ואינה קובעת בהם וסת כדאסיקנא בסוף פרק בנות כותים (לט ב). ואם תאמר דילמא מיקבע הוא דלא קבעא אבל מיחש חיישא לה, הא תנן (נדה יא א) אף על פי שאמרו דיה שעתה צריכה להיות בודקת חוץ מן הנדה, ומדשקלינן וטרינן עלה בגמרא ילפינן שאינה צריכה בדיקה כלל לא לקבוע ולא לחוש היכא דחזיא ממעיין פתוח, לפי שכל הדמים מפתח המעיין הם שופעין.

אשה שמשנית וסתה

4. הגהות מיימוניות הלכות איסורי ביאה פרק ח הלכה ג

[א] ושאלתם באשה שאין לה וסת קבוע אם היא אשה שמשנית וסתה או להקדים ב' ימים או ג' כפי מה שרגילה לשנות יפרוש בזמן הגעת הוסת ב' ימים או ג'. יצחק ב"ר אברהם תנצב"ה ע"כ:

דברי הרמ"א במשנית וסתה

5. שו"ע יו"ד הלכות נדה סימן קפד סעיף ב ברמ"א

ואשה שמשנית וסתה להקדים ב' או ג' ימים או לאחר, כשמגיע זמן וסתה צריך לפרוש ממנה ב' או ג' ימים קודם או אחריו. (הגהות מיימוני פ"ח דהלכות איסורי ביאה). וע"ל סי' קפ"ט.

6. שו"ע יו"ד הלכות נדה סימן קפט סעיף יג ברמ"א

ראתה ט"ו בניסן והמשיכה ראייתה ד' ימים, וביום ט"ז באייר ראתה והמשיכה ראייתה ג' ימים, ובסיון התחילה לראות ב"ז בו, ויא' שחוששת לדילוג ולוסת שוה, שהרי שילשה לראות ג"פ ב"ז לחדש, (הטור והרמב"ן) ויא' שאין כאן וסת שוה כלל, דהולכין

ימי המבוכה - אשה שמשנית וסתה בימים קבועים

מקורות הדין

1. משנה מסכת נדה פרק ט

היתה למודה להיות רואה יום ט"ו ושינתה להיות רואה ליום כ' זה וזה אסורין שינתה פעמים ליום כ' זה וזה אסורין שינתה ג"פ ליום כ' הותר ט"ו וקבעה לה יום כ' שאין אשה קובעת לה וסת עד שתקבענה ג"פ ואינה מטהרת הוסת עד שתעקר ממנה ג"פ:

וסת מתמשכת

2. בעלי הנפש שער תיקון הוסתות סימן א

ואשה שהיא למודה לראות בעונותיה ארבעה ימים או חמשה רצופים נאמרו בה שלשה פנים.

יש מי שאומר שאינה חוששת שלש עונות אלא ליום ראשון בלבד כי הוא עיקר הוסת, והוא צריך שלש פעמים לעקרו, אבל שאר ימי העונה אעפ"י שהיא למודה בהן כמה פעמים נעקרים הם בפעם אחת, לפי שאין אשה קובעת וסת בתוך ימי נדתה כמו שנפרש לפנינו בזמני קביעת הוסתות. הילכך הרי הם כוסת שאינו קבוע והם נעקרים בפעם אחת, ואינה חוששת להם אלא לעונה אחת.

ויש מי שאומר שאפילו עונה אחת אינה חוששת להם, לפי שאינן אלא משיכת הוסת ודמים יתירי הוא דאתוספו בה כדאמרין בגמרא ס"פ בנות כותיים (לט ב), ומדקרי להו תוספת דמים אלמא אין להם דין וסת בפני עצמו. והילכך כיון שעבר יום הראשון ולא ראתה, שוב אינה חוששת לשאר ימים.

ויש מי שאומר כשם שחוששת לראשון שלש עונות כך היא חוששת לכולן שלש עונות. והטעם כיון שאין אנו בקיאים עכשיו במראה דמים ולא בתקון הוסתות, דכלהו נשי האידנא טועות משוינן להו דלא ידעי בין ימי נדה לימי זיבה, וק"ל דאין אשה קובעת לה וסת בתוך אחד עשר יום שבין נדה לנדה כדבעינן למימר קמן, הילכך איכא הכא שתי חששות, שמא היום הראשון של הוסת היה דם טהור והשני או השלישי היה דם טמא והוא היה תחלת הוסת ועיקרו, אי נמי הראשון או השני היו מתוך אחד עשר והשלישי והרביעי תחלת נדה וראוין לקביעת וסת, וכיון דאיכא הנך חששות כלהו ימי הוסת הם עיקר, וצריכה לחוש להם שלש פעמים כראשון של וסת.

הנה אלה שלשה פנים נאמרו על זה הענין... מיהו לגבי האי דוכתא מיהא איכא טעמא אחרינא דמיבעי ליה למיחש לכל ימי העונה (ר"ל לכל זמן הראיה) כדברי המחמיר. מאי טעמא, "כיון דאיכא שופעת ואיכא נמי מדלפת שהיא כשופעת, שאינן אלא כראיה אחת ואפילו מדלפת כל שבעה, כדאיתא בפרקא קמא דנדה (י א), הילכך הו' כולהו יומי העונה כיום אחד ושעה אחת. וואשכחן דאפילו ר' יוסי (נדה סג ב) דמיקל בחשש הוסתות שהוא מתירה לפני וסתה ולאחר וסתה, אפילו הכי בשעת הוסת מיהת מודה דחיישינן. הלכך מיבעי ליה למיחש תלתא זמני לכל ימי העונה עד דעקרא להו תלתא זמני לכולהו. אי נמי זמני שהוא דבר המצוי ברוב נשים שהם משנות

עד זמן וסתה והיינו שמתחלת לראות בכ"ח לחודש והיא ראתה בכ"ח וכו"ט ור"ח צריכה לפרוש היום שרגילה להקדים בו אכל לא שתפרוש כל הג' ימים. והגם שדין זה מבואר כש"ס ופוסקים דאם היתה למודה לראות בט"ו ושינתה ליום עשרים שניהם אסורים עכ"ז הו"א דדוקא התם שלא ראתה בוסת הקבוע לה מקודם וע"כ חוששת לוסת החדש ובאמת אם אח"כ ראתה בוסת הקבוע לה מקודם הותר וסת החדש ואינה חוששת לו הגם שלא עקרתו עדיין וכמ"ש בסקפ"ט סי"ד ע"ש וא"כ כאן שראתה בכ"ח וכו"ט ובר"ח הרי ראתה אח"כ גם כוסת הקבוע לה מקודם. ולפי"ז אם נאמר דכל יום ויום מקרי וסת אחר באפי נפשי' כדעת הראב"ד שהביא בב"י כאן ובסי' קפ"ט שוב א"צ לחוש לכ"ח בחודש שלהבא מאחר שמקודם הו"ל וסת קבוע בר"ח וגם עתה אחר שראתה בכ"ח לחודש חזרה וראתה בר"ח הרי חזר הוסת הקבוע למקומו לזה קמ"ל הרב כאן דצריכה לחוש ליום כ"ח בחודש ומשום דכיון שלא הפסיקה ראייתה רק ראתה ג' ימים ביחד עד ר"ח אין זה מקרי וסת חדש רק הכל הוא ראייה אחת וע"כ צריכה לפרוש ביום שהוא לה תחילת ראייתה והוא ע"פ הדעה השני' שהביא הרב בסקפ"ט והמחבר כאן בס"ו דלא מחלקי' הראי' של כל יום ויום באפי נפשי' רק אמר' דכולי חדא ראי' היא ולפי"ז דברי הרב כאן.

11. פלתי על שו"ע יו"ד סימן קפד סעיף ב

[הסבר א' בבלתי] ולכן יפה עלה ברוח לחם חמודות (דברי חמודות על הרא"ש נדה פ"ט סי' ג' [השלישי] אות כט), דמירי דנמשך וסתה מן כ"ז לל' יום שהוא קביעות וסתה, ולכך כל הג' ימים בכלל וסת יחשב וצריכה לפרוש כל הג' ימים. רק דהקשה דהא דעת רמ"א לקמן בס"י קפ"ט (סעיף יג) דבתר תחילת וסת אזלינן ויפה הקשה. ואף לשיטתו י"ל כי אזלינן בתר תחילת וסת, היינו באשה דרואה ג' ימים אמרינן תחילת ראייה עיקר, אבל באשה שוסתה קבוע תמיד ביום ל', ומקדמת ג' ימים קודם לפרקים, ובכל [ה] ג' ימים רואה, אם כן ליכא למימר תחילת ראייה עיקר דהא [ימים] אלו אין קבוע, ויום למ"ד הוא קבוע, וחזקה דאורח בזמנו בא, ולאין ספק דסוף ראייה שהוא ביום ל' עיקר, והנך דמים דמקדמי הוא, לרוב רבוי דמים שיש לה מקדמי ואזלה, ולכך אף ימים אלו בכלל וסת יחשב, ומן יום כ"ז ואילך צריכה לפרוש והכל בכלל וסת יחשב.

12. חזו"א יו"ד סימן פה אות כג

ואין זה תימה שהרי בתמונתו דין זה חלוק מדין המשנה דהתם אין הדרך להשתנות מט"ו לכ' והוא התחלת קביעות וסת אחר והכא מדרך להשתנות והוי עיקר הוסת. וכה"ג דרך האתרוגים ז"ל להעתיק דברי הראשונים ז"ל

ומיהו לישנא דהרמ"א ז"ל סתום דהו"ל לפרש דאין לחוש אלא להפעם ששינתה ובעקירת פ"א הותר ואפי' אם הקדימה הרבה פעמים ולא כיונה תחלת הקדימה לעונה אתת ושבה לוסתה פ"א הותרו כל עונות הקדימה

תמיד אחר תחלת הראייה, וכן עיקר. (בית יוסף בשם הרז"ה והרשב"א והרא"ש. והראב"ד בס' בה"נ מביאו ב"ח סוף סעיף כ').

7. דברי חמודות מסכת נדה פרק ט

ורמ"א בהג"ה סי' קפ"ט סעיף י"ג כתב להך דינא דהרמב"ן ומסיק שהעיקר דאין כאן וסת שוה כלל דהולכים תמיד אחר תחלת הראייה ואני תמה על רמ"א שבסי' קפ"ד סעיף ב' כתב בשם הגהת מיי"פ"ח מהא"ב דאשה שמשנית וסתה להקדים ב' או ג' ימים קודם או לאחר כשתגיע זמן וסתה צריך לפרוש ממנה ב' או ג' ימים קודם או אחריו ע"כ שהרי זה סותר להא דפסק דאין הולכין אלא אחר תחלת הוסת בלבד וכיון שעברה עונה הראשונה ולא ראתה מותרת

וראיתי בהג"מ ומצאתי שם בזה הלשון וששאלתם באשה שאין לה וסת קבוע אם היא אשה שמשנה וסתה או להקדים ב' או ג' כפי מה שרגילה לשנות יפרוש בזמן הגעת הוסת:

הסבר הש"ך בדברי הרמ"א

8. ש"ך יורה דעה סימן קפט ס"ק לט

כתוב במעדני מלך דף רצ"ו ע"א תימה דלעיל סימן קפ"ד ס"ד כתב דאשה שמשנתה וסתה להקדים ב' או ג' ימים או לאחר כשמגיע זמן וסתה צריך לפרוש ממנה ב' או ג' ימים קודם או אחריו ע"כ

ונראה ליישב דלעיל אין ר"ל שצריך לפרוש כל הג' ימים דא"כ מה ענין שמשנתה וסתה לכאן אלא ר"ל דהיה לה וסת ואח"כ משתנית וסתה להקדים ב' או ג' ימים או צריכה לפרוש גם קודם הוסת כפי מה שרגילה להקדים כגון שרגילה להקדים ג' ימים צריכה לפרוש אותו יום שרגילה להקדים וכדכתב כאן והיינו שכתב לעיל וע"ל סימן קפ"ט:

9. פלתי על שו"ע יו"ד סימן קפד סעיף ב

[ה] להקדים ב' וכו'. ועיין ש"ך לקמן בסימן קפ"ט ס"ק ל"ט, דפירש בכאן דאין צריך לפרוש כל ג' ימים אלא יום אחד בלבד צריך לפרוש, דרך משל שדרכה לראות לל' יום ורגילה להקדים לכ"ז יום, אין צריך לפרוש כל ג' ימים רק יום כ"ז לבד ע"ש.

אימלכד דלישנא דשו"ע והוא בהגהות מיימוניות (פ"ח מאיסורי ביאה אות א), צריך לפרוש הימנה ב' או ג' ימים קודם, משמע דכל ג' ימים צריך לפרוש:

אף גם קשה אי הפשט כדברי הש"ך דפורש רק יום כ"ז, פשיטא מה קמ"ל, הלא דבר זה נאמר ונשנה בסימן קפ"ט פעמים לאין מספר, דוסת שאין קבוע חוששת פעם אחת, וא"כ היא שהקדימה לראות בכ"ז פשיטא דבהגיע כ"ז שני דצריך לפרוש וחוששת, ואם עברה כ"ז ולא ראתה אינה חוששת עוד לכ"ז, ולפי"ז הש"ך גם כאן יהיה דינו כן, דלמה תפרוש בכ"ז שני כיון שעקרתו בפעם אחת, דוסת שאינו קבוע נעקרת בפעם אחת. וא"כ דברי רמ"א כאן הן משנה שאינה צריכה, ואין צריך לדברי הגהות מיימוניות כלל, וגמרא ערוכה הוא (סד ע"א) זה:..

10. פרדס רימונים שפתי חכם קפד ט

הש"ך שם תי' לפי דברי הרב כך הוא דמתחילה הי"ל וסת קבוע כר"ח ואח"ז התחילה לראות ב' או ג' ימים קודם הוסת והיא רואה

בדיקה כל שבעה בבוקר וערב ובאמצע היום כמה פעמים, ולמד זה (מסימן קפ"ו סעיף ג', ע"ש). ולפי דבריו צריכה מוך דחוק ברחמה, ושיהיו ידיה בין עיניה כל שבעה.

ותמוהין דבריו ז"ל בזה, דאם כן אם אין לה קבע על עשרים יום בכהאי גוונא צריכה שתהיה ידיה בין עיניה כל העשרים יום, דמה לי על ז' או כ' ימים, ואין הדעת סובל זה...

ומה שהביא ראיה מסימן קפ"ו סעיף ג', שאני התם דהוחזקה בודאי שלא תראה באותן י"ד ימים, משא"כ בנדון דידן שלא הוחזק יום אחד מאותן השבעה ימים שתראה בו בודאי, ואפילו היה לה יום אחד וסת קבוע בודאי בין אותן הימים ולא היתה יודעת איזה יום, היתה מותרת בכל אותן הימים משום דוסתות דרבנן, מכל שלכן בכהאי גוונא .

הסבר החו"ד ברמ"א

17. חוות דעת ביאורים על סימן קפד סעיף ב אות ד

והטעם ברור שמבואר בבעלי הנפש (דף ח') [שם סימן ב הלכה ב] דאי חזאי ראש חודש וראש חודש וכ"ה בירחא וריש ירחא, אף דפעם השלישית תוך ימי נדתה היא, קובעת לה וסת לריש ירחא כיון דשתי פעמים הראשונים הוחזק ממעין סתום, וכתב שם [סימן ב הלכה ג] דלראייה כ"ה גם כן קובעת וסת ויש לה שני וסתות, ע"ש.

אם כן אם משנית וסתה להקדים, כגון שהיה לה וסת בג' לירחא, ועתה הקדימה וראתה ג' פעמים בב' לירחא ובג' לירחא, וחזרה וראתה ג' פעמים בריש ירחא ובב' לירחא ובג' לירחא, דאז חוששת לשלשתן, דהימים שהיו בתחלת וסת אף שהן עתה באמצע וסת לא אבדו מעלתן.

וכן משכחת לה במאחרת וסת, כגון שהיה לה וסת קבוע בריש ירחא ואחר כך ראתה ב' פעמים בב' בירחא, דלא נעקר הוסת דריש ירחא עדיין, דאין הוסת נעקר עד ג' פעמים, ובפעם הג' ראתה בריש ירחא ובב' בירחא, דאז נקבעו שני הוסתות, דב' בירחא גם כן הוקבע כיון שב' פעמים הראשונים הוחזק ממעין סתום כמו שכתב בבעלי הנפש בהדיא, ואחר כך ראתה ב' פעמים רק בג' בירחא, ובפעם השלישית ראתה בריש ירחא ובב' בירחא ובג' לירחא, דאז הוקבעו שלשתן, וכיון שמשנית וסתה פעמים מקדמת ופעמים מאחרת חיישין שמא היא באופן שלשתן הוקבעו, ומשום הכי חוששת לשלשתן.

18. פרדס רימונים שפתי חכם קפד ט

ואין דבריו מחזורין דלפי' אם רגילה להקדים עיקר הרבותא הוא שצריכה לפרוש גם בג' לחודש הגם שעתה היא בסוף הוסת כיון שהי' מקודם בתחילת הוסת לא אבד מעלתו וכנ"ל אבל מה שצריכה לפרוש בר"ח זה מילתא דפשיטא טובא מאחר שקבעה וסתה בר"ח גם הוא תחילת הוסת. וא"כ יקשה למה כתב הרב צריך לפרוש ב' או ג' ימים קודם דמשמע לעיקר הרבותא הוא דצריך לפרוש קודם הוסת ג' ימים וז"ל לפי פ' החו"ד...

היוצא לנו מכל האמור למעלה לפי' דברי הרב כאן א"א לומר כפי' הכו"פ והנו"ב די"ל דבכה"ג אינה חוששת אלא לאחרון וכנ"ל וכמו כן א"א לומר כפי' החו"ד דבכה"ג אינה חוששת אלא לוסת הקבוע

הסבר הנוב"י ותורת השלמים ברמ"א

13. תורת השלמים יו"ד סימן קפט סעיף יג

ובאמת לע"ד מעיקרא לק"מ ואין זו דומה לזו כלל דלעיל מיירי באשה שאין לה וסת קבוע כמבואר בהגהות מיימוני להדיא אף בהגיע יום שלשים שהוא עונה בינונית דרכה להקדים ראייתה לגמרי ב' או ג' ימים או לאחר ולפעמים היא רואה בזמן וסתה ולא מיירי בהמשכת הוסת על כן צריכה לפרוש באותו זמן העונה דאולי תראה משא"כ כאן שיש לה וסת קבוע בדלוג ע"י תחלת ראייתה וחוששת אח"כ לוסת הדלוג וק"ל:

14. שו"ת נודע ביהודה מהדורא קמא - יורה דעה סימן מו

ובזה נלע"ד פירוש דברי רמ"א בהג"ה סימן קפ"ד סעיף ב' ואשה שמשנית וסתה להקדים שנים או ג"י או לאחר צריך לפרוש ממנה שנים או ג"י וכו'. נ"ל פירושו שכך הוא קביעת וסתה שבתוך אלו השנים או השלשה ימים תראה ובגוף אלו הימים אין לה זמן קבוע אימת לפעמים בזה ולפעמים בזה רק עכ"פ לא יעברו ג"י הללו בלי ראייה א"כ כל הג"י המה הוסת וצריך לפרוש בכולן. ובה אין אנו צריכין למה שנדחק הש"ך בסימן קפ"ט ס"ק ל"ט ע"ש וק"ל.

15. פלתי על שו"ע יו"ד סימן קפד סעיף ב

ודברי המנחת יעקב (תורת השלמים סימן קפט ס"ק כו) אינו מובן כלל, דעדיין לא הועיל, למה תפרוש כל ג' ימים הלא וסתה לא נמשכה רק יום אחד, אם כן אותו יום תפרוש ולמה כל הג' ימים?! ולכן מה שכתב דמיירי שאין לה וסת קבוע רק בהגיע עונה בינונית דרכה להקדים וכו', אין כלל מענין הקושיא שיש בזה, וא"צ להאריך בו:

...[הסבר ב' בפתח] ויותר נראה לומר דלא מיירי שרואה כל ג' ימים בהמשכה, רק לפעמים מקדים וראתה בכ"ז או בכ"ח או בכ"ט. רק ס"ל דכיון דר' מאיר ס"ל (נדה יב"ב) בכל אשה שאין לה וסת אסורה לבעלה, ור' חנינא בן אנטיגנוס פליג, והיינו משום דא"כ אשה זו מה תהא עליה, וכי בשביל שאין לה וסת תהיה גלמודה מבעלה, לא החמירו חכמים כל כך, וכמ"ש מהר"ם (הובא בהגה"מ פרק ד מאיסו"ב אות כ) הן אמרו והן אמרו כי וסתות דרבנן, ולא החמירו על אשה לגרשה מבעלה. אבל אשה זו שעד כ"ו יום יש לה וסת ואינה רואה, רק בג' ימים (כ)אלו אין לה וסת לפעמים מקדמת ולפעמים מאחרת, וזה רגילה תמיד כפעם בפעם, א"כ על אותן איזה ימים ודאי דמודה ר' חנינא בן אנטיגנוס לר"מ דאסורה לשמש, דלמא תראה בהן, דמה בכך [דאסורה] הלא מותרת לבעלה כל כ"ז ימים, ובאיזה ימים כאלה לא אמרו שתהיה מותרת, ואף ר' חנינא בן אנטיגנוס מודה לר"מ ולכך אסורה:

16. חוות דעת ביאורים סימן קפד סעיף ב אות ד

והנה הרב בעל נודע ביהודה [מהדורא קמא יו"ד סימן מו ד"ה ובה] פירש דברי הרב, דהיינו שכך היא קביעות וסתה שבתוך אלו השנים שלשה ימים תראה, ובגוף אלו הימים אין לה זמן קבוע אימת, לפעמים בזה ולפעמים בזה, ועל כל פנים לא יעברו השלשה ימים בלי ראייה, אם כן כל השלשה ימים וסת הן וצריך לפרוש בכולן. ומכאן זה המציא דין חדש, באשה שהוחזקה שאינה מספקת לספור ז' נקיים, כל שבעה ושבעה הם אצלה כוסת קבוע וצריכה

לראות בהם ויש לפרוש לגמרי וכן נראה דרק ע"י ג"פ שייך להכנס בכלל הספק אבל למעשה עצה טובה שאם רואים שהוסת נע על ימים מסוימים יש לחוש אפי' אם לא היה כבר ג"פ כיון דבאמת הדבר מצוי שעלולה לראות.

ולענין עקירה בעינן ג"פ שנעקרו הימים וראתה בימים אחרים אבל אם אח"כ שוב חזר הוסת לא אמרינן דחזר למקומו עד שיחזור שוב ג"פ.

23. חוט שני נדה עמ' קכ"ז

ד. קבעה וסת ליום ו' בחודש ואח"כ הקדימה וראתה ג' פעמים ביום ה' לחודש ונמשכה ראייתה עד ו' לחודש הרי היא חוששת לשניהם ליום ה' וליום ו' בחודש.

לה מקודם ובע"כ צ"ל בפ"י הרב כפי' הש"ך וכפי שפירשתי דבריו למעלה וע' היטב בכל זה

בירור בדעת מרן השו"ע

19. שיעורי שבט הלוי עמ' יט

דהא יש להעיר על פי' הנו"ב דהמחבר סי' קפ"ו סעיף ג' שפסק כתרומת הדשן דאם אינה רואה עד י"ד יום מהטבילה ואח"כ אין לה קבע דעד י"ד דינה כאשה שיש לה וסת משמע דאחר י"ד שהם ימים שרגילה לראות בהם דינה כאשה שאין לה וסת קבוע ומותרת בבדיקה קודם תשמיש וא"כ סותר מש"כ כאן הרמ"א לפי' הנו"ב שאסורה לגמרי.

20. שולחן ערוך יורה דעה הלכות נדה סימן קפט סעיף יג

אין האשה קובעת לה וסת, אפילו ראתה שלשה ר"ח זה אחר זה, אלא אם כן יהיו כולם בעונה אחת, ביום או בלילה... ואם ראתה פעמים ביום ופעמים בלילה, שלא על הסדר, (ולא קבעה אחד מהן ג"פ), או שתראה הראשונה ביום, וג' האחרונות בלילה, או הראשונה בלילה והג' האחרונות ביום, או שלש בזה ושלש בזה, חוששת לאחרונה בלבד.

21. בדי השלחן יו"ד קפד ב ביאורים ס"כ בסופו

ולפי דברי הנוב"י תחוש לשניהם דהשתא בימים חלוקים קובעת בכה"ג למימר שתראה באחד מימים אלו. בעונת לילה ועונת יום של אותו היום לא כל שכן שתקבע וסת לראות או בלילה או ביום!?

פוסקי זמננו

22. שיעורי שבט הלוי עמ' יט

אמנם נראה דלמעשה יש מקום להחמיר ולחוש כנו"ב לכל הימים עד ג' ימים שהאשה עלולה לראות בימים אלו ושמא תראה בשעת תשמיש מחמת חימוד תשמיש שהוסת יקדים או יאחר וכן נראה מהנסיון שחייבים לחוש לימים אלו וכבר היו מכשולים בראיה בשעת תשמיש שהנשים חלושות והוסת מקדים לבוא ע"י שינוי באכילה או התרגשות ובפרט חימוד תשמיש ומ"מ בדרך כלל השינוי רק בג' ימים וכמשנ"ת וא"צ לחוש יותר וכשהם יותר מג' ימים חוששים רק ליום האחרון והמחמיר יותר יחמיר רק לעצמו וכמבואר בתשובות אבני צדק סע"ג וכדברי החזו"א זצ"ל הנ"ל...

ובליל טבילה נראה דאין להחמיר בימים שנבוכה כיון שמעיקר הדין לרוב הפוסקים א"צ לפרוש רק לפי הוסת האחרון כל זמן שאין הרגש של ראיה או סימני הגוף והוא רק חומרא וכ"כ בחכ"א שם.

ובשיעור שינוי וסת מסתבר דבפעם אחת שהאשה שינתה וסתה ליום אחר וחזרה לוסתה הקבוע אין לה דין של אשה שמשנית וסתה ונראה שהשיעור הוא כשראתה אותו יום ג"פ לסירוגין דאינו נקבע מצד עצמו ובג' פעמים הוי חזקה שעלולה לראות ביום זה ובאופן שהקבוע לא נעקר אלא חוזרת אליו מדי פעם.

[קטע זה נמצא בפסקה בבירור דעת המחבר]

וצ"ל דאם ראתה בימים אלו פעם או פעמים מותרת בבדיקה אך אם במשך הזמן ראתה באיזה ימים ג"פ לסירוגין הוחזקו שעלולה